

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 13.

Den 1. April 1872.

Pris: 6 Sk. pr. Eipl.

Guddommelig Mhndighed.

Tale af Eldste George Q. Cannon i Salt Lake City
den 11te Juni 1871.

(Fra „Deseret News.“)

De Omstændigheder, hvori vi for Nærvoerende ere stillede, ere høist besynderlige. Siden de Sidste-Dages Helliges Kirke blev oprettet paa Jorden, har den neppe nogensinde tiltrukket sig saa stor Opmærksomhed blandt Folket som nu. Der er flere Grunde herfor, men det, som fornemmelig har vendt Verdens Øine paa os i denne Tid, er Opdagelsen af ædle Metaller i vort Territorium. Denne Opdagelse har hoiligen forsøgt Interessen for dette „besynderlige“ Land, som vi beboe.

Mormonspørgsmaalet, eller Maaden hvorpaa man nemmest kunde blive af med os og vort System, har givet Anledning til megen Droftelse og Studium i de forløbne Aar. At man burde stasle sig af med os paa en eller anden Maade har været en meget almindelig Mening i visse Kredse. Man har følt, at Mormo-

nismen stod dem i Veien og burde derfor ryddes tilside, eller at Noget burde gjores for idetmindste at standse dens Fremgang og videre Udvikling. Hvis vi ikke af bitter Erfaring i Fortiden vidste, at Mange nære saadanne Folkeser mod os, vilde det være haardt for os at fatte, at saadant kunde være Tilfælde, thi en Undersøgelse af vores Principer, deres Tendens, Virken og Folger, vilde visseleg ikke bringe Folk til at nære saadanne inhumane Ønsker. For mit eget Vedkommende vilde jeg sige — hvis denne Sag blev mig foreslagt, uden at jeg havde Kunstab om den bittre Fortids Erfaringer — at de Principer, som de Sidste-Dages Hellige troe og udove, kunne umulig opvække Nogens Had eller Vrede, men derimod kun fremkalde Venlighed, Broderlighed og Kjærlighed mod alle Mennesker.

Hvad er der i Mormonismen, som kan fremkalde dette mægtige Had og denne usorsonlige Forbitrelse, som til forsijelige Tider har ytret sig mod os? Vi, de Sidste-Dages Hellige, troe paa Jesus Kristus, vi troe, han var Verdens Frelser, at han døde for Menneskenes Oprensning, at vi, formedelst hans Død, kunne ved Lydhed komme i vor himmelfste Faders Nærværelse og arve evig Døphoelse. Vi troe, at Menneskene bor omvende sig fra alle deres Synder og blive dochte til Forladelse for samme i Jesu Navn, og ikke det alene, men at de maae dobes af Mand, som have Myndighed dertil. Jeg mener ikke en svag, tvekydig Myndighed, der muligen er grundet paa en Fuldmagt, udstedt til Andre for Aarhundreder siden, men en Myndighed, given af Gud selv, der vil blive anerkjendt baade paa Jordens og i Himlen.

De Sidste-Dages Hellige troe, at naar Folk have omvendt sig fra deres Synder og ere blevne dochte til Syndernes Forladelse, skulle de annamme Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og de, som give Haandspaalæggelse, maae have Fuldmagt dertil fra Gud.

Er der Noget i denne Tro, som er egnet til at vække Menneskenes Uvillie og Had? Enhver, der betragter denne Sag med Upartiskhed, maa indromme, at der ikke er.

Findes der Noget i vor Tro eller i de Grundsatninger, jeg har anført, som strider mod Bibelen? Petrus, som holdt den første Evangelietale, hvorom vi have nogen Beretning, efter Jesu Opstandelse, forlyndte noiagtig de samme Principer, som jeg her har fremsat som Part af vor Tro. De andre Apostler lærte ligesaa og gjorde sig den største Umage for at indprente Folket de samme Principer.

Jeg veed, der er Twivl og Strid i

den religiose Verden om den rette Døbmaade, men vi holde os til Skriften og ville lade den være Dommer i Sagen, og Enhver, der læser den med Forstand, vil blive fuldkommen overbevist om, at Begravelse i Vandet er den eneste gyldige Maade. Men selv om der skulle hørs nogen Uenighed i denne Henseende, er der dog ikke Grund nok til at ophidse Folk imod os til dodeligt Fjendstab.

Der kan ogsaa hørs nogen Menningsforsjel med Hensyn til Haandspaalæggelse. Nogle sige, at dette kun er nødvendig, naar Mogen skal ordineres, men ikke passende, at alle Kristi Kirkes Medlemmer skulle erholde Haandspaalæggelse. Men som jeg sagde før med Hensyn til Daaben, saa siger jeg ogsaa angaaende denne Ordinance: Fremgangsmåaden er tydelig betegnet i Bibelen, og deraf lærer vi, at alle Kirkens Medlemmer i gamle Dage annammede Haandspaalæggelse for den Hellig Aand, og det var den eneste af Gud indstiftede Methode, hvorpaa denne Gave kunde erholdes.

„Vel, siger En, men er det alt hvad de Sidste-Dages Hellige troe?“ Nei, aldeles ikke, men jeg har hverken Tid eller Evne til at fremlægge eller endog blot at hentyde til alle vore Principer i Eftermiddag. De her anførte ere imidlertid de første Principer, vi forlynde for Verden. Hertil vil jeg endnu foje et, nemlig Guds Folks Indsamling. Hvorsomhelst vore Missionærer ere komme frem, have de forlyndt, at vi leve netop i den af Profeterne betegnede Tid, da Guds Born skulle indsamles til eet Sted, hvorom er talet af Johannes den Åabenbarer, Salmisten David, Esaias, Jeremias, Ezekiel og alle de andre Herrrens Mand, som have skrevet denne Bog (Bibelen). Vore Ældster have i al Enfoldighed formet Folket allevegne til at omvende sig fra det onde og samles til Zion, og

dette er Hovedsummen af de Grundsatninger, de have prædiket, og det er netop paa Grund af disse Grundsatningers Forkyndelse, at vi have været Gjenstand for saamegen Forfolgelse.

Jeg hænder meget godt Stemningen i Verden og maaſte ogsaa Stemningen hos mange af de Fremmede, som have hørt mine Bemærkninger her idag. „Hvis dette var de eneste Principer, de Sidste-Dages Hellige forkynder, sige de, vilde vist Ingen have forfulgt dem; der maa ligge noget Andet under; det er umulig, at Mænd og Kvinder fulde kunne blive forfulgte og udfregne i denne oplyste Tidsalder, for blot at troe disse Principer.“

Det er en almindelig Tro i Verden, at denne Fordom og Uvillie mod os har sin Grund i vort Polygami; men naar man erindrer, at vi ere blevne drevne af Pobelen fra Byer, Countyer og Stater, ja jagede helt op i disse Byer, foren d' Abenbaringen om dette Princip blev offentliggjort, vil man strax kunne indsee, at Grunden til vor Forfolgelse ligger ikke heri. Jeg skal sige Eder min Menning angaaende dette meget omtalte og højt mislydede Princip, og den er, at fra den Dag det blev forkyndt for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og annammet af dem i Tro og Gjerning, ere vi vogede i Magt og Indflydelse; vi have siden den Dag fundet Maade for Herrrens Dine og have nydt hans Belsignalser i fuldere Maal end nogen-sinde forud. Tilsyneladende ere alle de Belsignalser, som vi nyde Godt af idag, flydte til os, siden dette Princip blev proklameret for Verden. Den Almægtiges Kraft har omhegnet os fra den Dag indtil denne, og uagtet mange have lagt Planer og Anslag mod de Sidste-Dages Hellige, have dog alle deres Mænner og Sammenrottelser været frugteloſe. Deres

Intriger og Makinationer have fort til Intet, og vi ere slupne helligt fra alle de opstillede Fælder, siden vi kom til disse Dale.

Der er gode Grunde for dette Fak-tum. Hvis dette Princip virkelig er fra Gud, som vi paa det Høitideligste be-vidne, vil han visseleg ogsaa udstrække sin Arm til Forsvar for det Folk, der saa freidigt og tillidsfuldt forkynder og efterlever det tiltrods for den sacralde Civilisations Fordom i det nittende Aar-hundrede, uden at frygte for de deraf flydende Folger. Visseleg vilde Gud, som aabenbærede os dette Princip, forsvare og beskytte dem, som havde Frimo-dighed til at offre deres eget Liv for det, de annammede som Guds Besa-ling. Ja, man havde Grund til at vente, at Gud vilde udælde sin Haand og aabenbare sin Almagt til Befrielse for dem, der i Ydmighed og Sagtmio-dighed vilde efterleve et Princip, som han havde aabenbaret for dem.

Saaledes betragter jeg denne Sag. Ifstedsfor at være prisgivne til vores For-folgeres Forgodtbefindende, siden denne Abenbaring blev given, have vi twert-imod nydt større Frihed og Sikkerhed og ere blevne velsignede i større Maal end tidligere. Det var ikke paa Grund af vor Tro paa dette Princip, vi blevne for-hadte og forjagede. Joseph og Hyrum Smith blevne myrdede i Carthages Fængsel og Hundreder af Mænd, Kvinder og Born forfulgtes til Doden, for dette Princip var bekjendt. Hvad kunde være Marsagen til Forfolgelsen for den Tid? og hvorfor bleve de Hellige saa udfregne fremfor alle andre Folk, der troede paa de selv-samme Principer som de? Der findes ikke en Sekt i hele Kristenheden uden den troer paa Jesus Kristus; jeg hænder ingen Sekt, uden den jo troer paa Rig-tigheden af Omvendelse og en eller an-

den Slags Daab. De ere lidt uenige om Maaden, hvorpaa den bor forrettes, saavel som om dens Nødvendighed og Kraft; men dog troe de fleste paa den, og der gives ogsaa enkelte Sekter, som troe paa Haandspaaleggelse. Men jeg hænder ingen Sekt i hele Verden, som troer paa Nødvendigheden af at samles sammen til Et. Hvad er det da, som gør os saa bemærkede? Jeg skal fortælle Eder det i saa Ord. Det er fordi de Sidste-Dages Hellige troe, at Gud har gjengivet fra sin Himmel det evige Præstedomme — det vil sige den evige Myndighed, hvorved Mennesker optræde paa Jorden som hans Besuldmægtigede, som hans Repræsentanter. Det er fordi vi have bevidnet, at Gud har efter gjengivet denne Myndighed til Jorden, givet den til os, og at vi i Kraft heraf handle som Apostler, Halvsjærfindsthye, Højpræster, Eldster, Biskopper, Præster, Lædere og Diaconer og andre Embedsmænd. Heri, mine Brodre, Søstre og Venner, kan man søge Grunden til al den Opposition, som har været og endnu er i Kamp mod Kristi Kirke.

Om vi prædikede Tro paa den Herre Jesus, Omwendelse fra Synd og Daab til Syndernes Forladelse ligesom Alexander Campbell gjorde, eller om vi lerte om Haandspaaleggelse, som enkelte Andre gjor, eller om vi prædikede og efterlevede hvilket som helst af Bibelens Principer, naar vi blot ikke udførte det i Kraft af guddommelig Bemyndigelse, vilde der ikke være synderlig stor Opposition imod os. Jo nærmere man holder sig til Gud og jo noiagtigere man stræber at efterleve den Plan, han har forestrevet Menneskene, jo mere Modstand vil man møde, det er sandt; Djævelen vil vække Avind, Had og Strid mod Saadanne. Af denne Grund blev Luther, Calvin, Wesley og de andre Reformatorer for-

fulgte. Jo nærmere man kommer Sandheden, og jo ivrigere man er i at forlynde den, desto sørre bliver Oppositionen.

Mange paastaae, at enhver ny Sekt modrer Modstand i Begyndelsen, sordi man ikke hænder dens Grundsætninger, men naar disse blive bekjendte blandt Folket, vil Modstanden og Forfolgelsen ophøre. Det samme har man forudsagt om de Sidste-Dages Hellige, men faktum er, at hvis enhver ny Sekt bliver forfulgt, er det fordi den uden Frygt hæver sin Stemme mod sin Samtids Daarskaber, Synder og Laster, og saalænge dens Medlemmer vedblive dermed, saalænge vil man forfolge dem; men i det Dieblik de forlige sig med Verden, see gjennem Fingre med dens Daarligheder og folger Tidens fordærvede Strom, vil al Modstand ophøre. Saadan har det været mere eller mindre med enhver Sekt; men naar Menneskene forudsige det samme om de Sidste-Dages Hellige, tage de feil, thi de forstaae ikke Bestaffen-heden af det Værk, som vi have viet os til; de forstaae ikke vort Formaal; de hænde ikke den Myndighed, ved hvilken vi handle. Forstullen mellem os og alle Andre ligger i Myndigheden — i det hellige Præstedomme.

„Men, siger En, har ikke denne Myndighed altid været paa Jorden? Vore Geistlige have i mange Aarhundreder gaaet ud og forlyndt Evangeliet, bemyndiget ved Kristi Befaling til Apostlerne: gaaer bort i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen, og hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordommes. Følge denne Fuldmagt have de virket i Aarhundreder, og hvorfor gjøre I, Sidste-Dages Hellige, Fordring paa yderligere Bemyndigelse? Har Myn-

digheden ikke altid eksisteret siden Aposternes Dage?"

Hvis den har, hvor findes saa Sporene af dens Kraft og Virksomhed? Skal jeg søger dem hos den romersk-katholske Kirke? Katholikerne paastaae, at den apostoliske Myndighed er gaaet i Arv fra Petrus af gjennem alle Tider indtil vore Dage. „Nei, sige de Episkopale, Lutheranerne, Calvinisterne og alle Protestantterne, den katholske Kirke er Skjøgernes Moder, hun har besmittet sig og er forfalden, hun er falsk, og Gud har borttaget fra hende den Myndighed, som hun engang havde. Hvis vi gaae tilbage til Middelalderen, finde vi, at hendes Paver vare hoist sordærvede og umoralste, ja vi finde endog saa, at der var en Tid, da der var to a tre Paver ad Gangen, og hvis man tor stole paa Verdenshistorien, har endog en Kvinde hellædt Pavestolen; dersor affsyte vi Protestantter hende og falde hende Skjøgernes Moder; vi have losrevet os fra hende, vi have op sagt hende Huldstab og Troststab, thi hverken hun eller hendes Geistlighed har nogen Myndighed."

Men Katholikerne paastaae paa den anden Side, at deres Kirke er den rette, at de og ingen anden have Myndighed. Her opstaaer et Spørgsmaal i mit Sind. Da Protestantterne kalde den katholske Kirke Skjøgernes Moder, vil jeg spørge denne Moder, hvem og hvor ere hendes Døtre? Er Lutheranismen en Datter af hende? Er Calvinismen en af dem? Er den engelske Kirke, grundet af Kong Henrik den 8de, en af dem? Hvis ikke, hvor ere hendes Døtre? Hvor skal man søger dem, om ikke blandt Protestantterne? Spørger man de Episkopale om deres Myndighed, svarer de: „Vi holde os til den, som er gaaet i Arv gjennem den katholske Kirke; vi forlod hende paa Grund af hendes Ureenhed,

men vi tog Myndigheden med os, og med den opforte vi en ny Kirke, og derfor er vores Guds Kirke."

„Men, sige Katholicherne, vi have afskaaret Eder," og som en Sidste-Dages Hellig vil jeg sige til de Episkopale: Hvis Katholicherne havde Myndighed til at give Eder Præstedommet og gav Eder det ved Haandspaalæggelse eller Ordination, havde de vel ogsaa Ret til at beroeve Eder denne Myndighed; havde de Myndighed til at give Fuldmagt, havde de ogsaa Myndighed til at tage den tilbage, og da Katholicherne udelukkede Henrik den 8de, Latimer, Cranmer og alle dem, der hørte til deres Parti, og brennemærkede disse Mænd som Kætttere, berovede de dem tillige derved al den Myndighed, som de havde erholdt hos dem. Det samme gjælder om Lutheranerne, Calvinisterne, Wesleyanerne og alle andre Protestantter.

Men der er en anden Synsmaade af denne Sag. Jesus sagde til sine Apostler: „Gaaer bort i al Verden og prædiket Evangeliet for al Skabningen, og hvo, som troer og bliver dobt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal fordommes; og disse Tegn skulle folge dem, der troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle", osv.

Hvis I, mine protestantiske Brødre, tage een Deel af denne Myndighed til Indtøgt, hvorfor tage I ikke det Hele? I sige, at i Kraft af denne Bemyndigelse til Apostlerne, have I gaaet ud i al Verden og prædiket Evangeliet; men naar I tilegne Eder denne Part af Fuldmagten, hvorfor udelade I den Part af samme, hvori hanbemyndiger sine Apostler til at uddrive Djævle, helbrede de Syge osv.?

Idet jeg fremsætter disse Spørgsmaal, gør jeg det ikke for at hovere over nogen Sekt, men ene og alene for

at fremlægge Haktum, som det er i denne Henseende. Som Svar herpaa sige alle saakaldte Kristne: „Vi troe ikke paa disse Tegn; den Magt har Ingen; det var kun nødvendigt i Kirkens første Dage for at grundfæste Evangeliet.“

Hvis dette virkelig er Tilfældet, hvor have I nogen Hjemmel for denne Paa-stand? Hvis I tage een Deel af Apost-lernes Fuldmagt, hvad Net have I til at faste Brag paa det Øvrige? Hvorfor ikke ligesaa godt forkaste det Hele? Den sunde Fornuft siger, at enten bør man tage det Hele eller Intet. Det er helt urimeligt at tage een Deel af Skriften og sige: dette kan jeg benytte, og saa sige om en anden: det har jeg ingen Brug for, det vil jeg ikke have. Det er at sonderlemme Guds Ord, men hvor-somhelst man finder Mænd med virkelig Myndighed fra Gud til at handle i hans Navn, der vil man finde, at disse Gaver, Kæster og Belsignelser følge deres Ad-ministration ligesom forbudt.

Tenk Eder, at en Efterkommer af John Adams, den første Minister, som den amerikanske Regjering sendte til det engelske Hof, skulle finde et gammelt Dokument, der bemyndigede hans Stamfader til at handle som Minister. Han læser dette Dokument og siger til sig selv: „Her er et Dokument, som blev givet min Stamfader; jeg indseer ikke, hvorfor ikke jeg skulle kunne benytte det som Mi-nister i England. Det blev rigtignok ikke udstedt til mig, men jeg vil dog gjøre Brug deraf.“ Han reiser, han kommer til London, præsenterer sit Dokument og siger: „Jeg er amerikansk Mi-nister; jeg er sendt af de Forenede Sta-ters Regjering som dens Repræsentant ved det engelske Hof.“ „Men, indvendes der, denne Udnævnelse blev udstedt til John Adams; er det Deres Navn? og

er De Manden?“ „Nei, det juist ikke, men jeg er hans Etling.“

Dette vilde ikke være mere urimeligt, end for en Geistlig at tilegne sig en Myndighed, som Jesus gav sine Di-sciple. Hvis det En er ret, er det An-det ligesaa; hvis det En er urimeligt, er det Andet ligeledes urimeligt.

Mine Brodre, Søstre og Venner, I kunne nu udentvivl begynde at indsee, hvorfor de Sidste-Dages Hellige bevidne, at Gud har g i e n g i v e t Myndigheden og det evige Præstedomme; nu begynde I maasse at indsee Nødvendigheden af, at Gud skulle sende sine Engle fra Him-men til Jordens i vores Dage.

„Men, siger En, jeg troede ikke, der skulle være Englesendelse, Profeti og Åbenbaringer mere. Det er bleven mig lært, at den hellige Skrifts Canon er fuld, og at Gud hverken vilde eller be-høvede at tale til Menneskene mere.“

Hvilken sorgelig Wildfarelse! Denne taabelige Idee er bleven forkyndt og fo-stret, indtil Kristenheten er blevet total vanstro, ja indtil hver den, der troer, at Åbenbaring er nødvendig, bliver be-tragtet som et Skumpelstud i Samfun-det! Hvilke fordærvelige Folger have ikke Forkyndelsen af denne Usandhed i saa mange Varhundreder affstedkommet! Hvilke Resultater see vi paa denne Dag? Kristenheten sondersplittet i Sekter og Partier, Jesu Navn latterliggjort og be-spottet, det sande Evangelium forsvundet. De saakaldte kristne Theologer have ved deres sjælefordærrende og fordommelige Kjetteri vibragt Folket den Tro, at Gud hverken kan eller vil tale til Mennesket mere, at han aldrig vil aabenbare sin Willie mere, aldrig sende sine Engle til Jordens mere eller tage sig af Jordens Skjægne, som han altid gjorde i gamle Dage.

Betrægt Virkningerne af denne Tro!

Reis igjennem alle vore Byer i Østen og i Vesten, og hvad seer man? Mænd og Kvinder kældende sig ved Jesu Kristi Navn, men splittede op i stridende og hævrende Partier, ja disse ere endog selv indbyrdes uenige. Saaledes har man een Methodistkirke i Norden, en anden i Syden; een Presbyterianskirke i Norden, en anden i Syden; een Baptistkirke i Norden, en anden i Syden, og saaledes er hele Kristenheten oprettet i en Masse usammenhængende Stumper, og ingen Myndighed, som kan afgjøre hvad er Sandhed eller hvo der skal forlynde den; der findes Ingen i Kristenheten, som tor fremstaae og sige: Saa siger Herren! eller: Her er Veien, vandre paa den.

Kommer saa en Sidste-Dages Hellig frem og siger, at han har denne Myndighed, modes han sieblikkelig med Maabet: Du er en Bedrager, en Logner! Du prædiker falske Lærdommme! vi vil ikke troe paa Dig! Folk, som troe paa Profeti og Abenbaring, kunne let føres bag Lyset, og vi ere hange for Dig, Du kunde snart forfare os ogsaa. Jesus sagde, der skulle komme falske Profeter, eg ri troe, at Du er en af dem!

Saaledes forstandse de sig i deres Vanter og forlæste Guds Ord, og om Peter eller Paulus skulle opstaae fra de

Døde og atter prædike de samme Principer, som de lært Folket forдум, vilde de Kristenne strax lukke deres Kirker og Kapeller for dem og udtryde: Vi ville ikke have noget med Eder at stasfe! S vilde bedrage os! S ere de falske Profeter, der er falt om! og de vilde rimeligtvis rent glenme, at hvis der eksisterede falske Profeter, vilde der sandsynligvis ogsaa findes sande Profeter, thi det vilde være meningløst at tale om falske Profeter, hvis der ikke findes sande som Modsatning. Der kan ikke eksistere noget Forkælfet, noget Efterabet eller noget Kontrafei, medmindre der findes noget Egte, som kan estergjores eller kopieres.

Kan det undre Eder, mine Søstrende, at Verden er i saadan elendig Forsatning, som den er, naar Vanterne gaaet i Urv fra Slægt til Slægt i Takkhundreder, indtil Alles Hjerter ere gjennemtrængte deraf, baade Præsters og Folks, ja selv Bornene læres de samme Bildsarelser i Sondagsskolerne, indtil hele deres Sjæl bliver gjennemsyret af denne Idee. Nei i Sandhed, Ingen kan undres over Kristenhedens Tilstand; man maa snarere undres over, at der endnu findes saa megen Tro, som der gjor.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Til Lærerne i vore Sondagsskoler.

Følgende Artikel optage vi efter „Millennial Star“.

Vi ansee det for overslodigt at sige Mæget om Onskeligheden af at oprette Sondagsskoler blandt de Hellige, hvorsomhelst det er gjorligt, hvor vore Born kunne blive underviste om Herrens Veie og Evangeliets Principer, fri for alle Tilsetninger af Sælternes Bildsarelser og Mistydninger; thi Erfaring har lært os, at naar

vore Børn bivaane Statskirkeens Skoler, gjor Lærerne sig særlig Umage for at svekke og om mulig tilintetgjøre den Tro, deres Forældre have indprentet dem; ja det er endog hændt, at Lærerne have drevet aabenlyks Spads med vor Religion, latterliggjort Evangeliets Forstrifter og sanktioneret og utalt deres Glæde over de Førfølgelser, Kristi Kirke har maatte gjennemgaae i vore Dage. Gud bevare vore Børn for saadanne Skoler og saadanne Lærere.

Ingen Missionsgjerning er mere ansvarsfuld og frugtbringende end Undervisningen af den opvogende Slægt i Herrens Tugt og Formaning, og naar disse Små engang blive vogne Mænd og Kvinder, fulde af Tro og gode Gjerninger, paa hvis Skuldre Byrden af at føre Guds Rige frem til Seir og Triumph vil hvile, ville de ofte tale og velsigne dem, der først nedlagde den gode Sæd i deres unge Hjerter i Sondagsstolerne, og som lærte dem at else Nætsærdighedens Veie. Men vi vide ogsaa, at en Lærers og Lærerindes Arbeide er alt Andet end blot Solskin. Har det fine Glæder, har det ogsaa fine Fortrædeligheder. Børnene ere undertiden ulydige, tungnemme og uopmærksomme, og der udkræves stor Taalmodighed og Selvbeherskelse paa Lærerens Side for ikke at blive gnaven og træt. En Maade, hvorpaa dette kan forebygges, er at vække Børnenes Interesse og sege at vedligeholde den, men man kan ikke vente, at de Små skulle vedligeholde Interessen, naar de mørke, at Læreren eller Lærerinden bliver ligegyldig. Børn have stærk Jagtagfællesevne, og de ville snart opdage, om deres Lærer gjor sig en Fornoelse af at undervise dem eller omvendt.

Men hvorledes skal man vedligeholde Børnenes Interesse? Forst og fremmest maa Læreren være punktlig. Lad ikke Eleverne vente paa Dig, thi det giver dem Leilighed til Spilopper, og de ville derved forstyrre de øvrige Klasser i Skolen. Alter, hvis Du kommer jagende ind, efter at Undervisningen er begyndt, er Du utsat for at være nervøs og ophidset og kan ikke saa godt samle dine Tanker til dit Arbeide, og Du begynder at examinere uden selv at være rigtig inde i Læktien. Kommer Du derimod nogle Minuter for Skoletiden, har Du Leilighed til at hilse enhver af Børnene med et Smil eller et Par venlige Ord og kan tillige have Leilighed til at opmuntre dem, der maatte komme for silde. Du bor desuden lære at hænde alle dine Elever ved Navn, saa de kunne see, at Du er fortrolig med dem, og at Du interesserer Dig for hver især. Sog tillige at sætte Dig ind i hver Enkeltts Karakter og Egenheder, saa Du kan vække og udvikle de flumrende Evner og bekæmpe de mindre gode Tilbøjeligheder paa en Maade, som passer sig bedst for hver især.

Det vilde ligeledes være gavnlig, om Du selv kunde gjennemsee og sætte Dig ind i Læktierne, for Du kommer til Skolen, saa at mulige Vandfæligheder kunde være klarede i dit eget Sind. Det er ikke meget opmuntrende at see Læreren spørge sin Klasse, hvad Læktie man har idag, eller see ham spørge en af de andre Lærere om Oplysning om et eller andet Spørgsmaal fremsat af Børnene.

Endvidt vi ansee det sor urigtigt at give Børnene Skillinge for at faae dem til at være flittige, ligesaavel som det vilde være urigtig at løkke eller kjøbe Bøgne til at blive Medlemmer af Kirken, troe vi dog, det vil have en gavnlig Indflydelse at opmuntre dem engang imellem med smaa Præmier, valgte med Omhu og uddelte med Skjonsomhed. Kappelysten til at lære og til at være punktlig, paa-

påsælig og besteden, som derved anspores, vil rigelig erstatte Forældrene og Andre de saa Skillinger, der ydes i dette Dømed, og den vil tillige drive Bornene ud af den Ensformighed og Slovhed, som gjerne indfnder sig i Skoler, hvor man sjæn-der for enhver Fejl og aldrig har nogen Opmuntring for Flid og Orden.

Undervisningsmethoden maa rettes efter Barnets Alder og Fællevne. Evangeliets Sandheder skalde først og fremmest ihulommes. Læsning i Bibelen, Mormons Bog og andre af Kirkens Skrifter ere meget at anbefale for dem, der ere gamle nok. Hovedsiemedet med al Undervisning skalde være at plante i Barnets Hjerte Kjærlighed for Guds Åabenbaringer og en fast Overbevisning om Sandheden af det store Værk, han er især med at udføre paa Jordens i vor Tid. Vi ere ingen Undere af en usortstaalig Optramse af Skriftsteder eller Lignende, men vi holde af at see Bornene fatte hvad de læse, lad det være Meget eller Lidt.

Naar Nogen taler eller prædicer i Søndagsskolerne, lad ham da først selv forstaae klart hvad han ønsker at fremlægge. Tal ikke paa maae og saae uden Maal eller Meed, tal ikke blot for at sige Noget, og træt ikke Bornene med lange Prædikener. Brug simple og letfattelige Ord og korte og udtryksfulde Sætninger, saa dine smaa tilhørere kunne følge med.

Vi have kun løseligen berort dette Emne, men vi haabe, at vore Brodre og Søstre kunne forstaae vores Ideer og drage Nutte af dem i Skolerne.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 186.)

Tra denne Tid til den næste paafol-gende Juli Maaned arbeidede Broder Brigham flittig som Missionær i Ca-nada, New York o. s. v., og da han igjen besøgte Kirtland, bragte han ad-stillige Familier med sig som Frugter af sit Arbeide. Han forblev nogen Tid i Kirtland, og var næsten bestandig i Pro-fetens Selstab, hvorester han reiste tilbage til Mendon. Ifølge Profetens Raad gjorde han i September dette Aar For-beredelser til at reise med sine Born til Kirtland og bosætte sig der. Broder Heber C. Kimball var ogsaa paa denne Reise i Selstab med ham. Den paafol-

gende Vinter arbeidede han flittig i sit Haandværk. Her havde han et Prive-ilegium, som han høit statterede : at kunne lytte til Profetens Lærdomme og nyde de Helliges Selstab. Et Træk i Broder Brighams Karakter aabenbarede sig ved hans Ankomst til Kirtland; et Træk, som han bestandigt har lagt for Dagen lige fra sin Daab, nemlig en inderlig Hen-givenhed for Guds Værk. Det var un-der følgende Omstændigheder.

Han kom til Kirtland i Æfteraaret 1833. Flere andre af Brødrene bosatte sig ogsaa der paa samme Tid. Pas-sende Bestættelse var ikke let at erholde

og da Folket var meget fattigt, var det ofte vanskelig at faae Betaling, selv efter at Arbeidet var udført; heraf fulgte, at Nogle gik andre Steder hen, for at søge Arbeide. Broder Brigham kunde ogsaa let erholde Besæftigelse paa samme Maade; men det var ikke Hensigten med hans Komme til de Helliges Forsamlingssted. Han sagde til disse Brodre, at han var kommen dertil, fordi Guds Profet havde besat det, og han ønskede ikke at gaae til andre Byer for at opbygge Hedningerne, men vilde forblive i Kirtland, søge de Ting, som hore Guds Nige til ved at lytte til hans Ejeneres Lærdomme, stole paa Gud og arbeide for sine Brodre; han tænkte nok, han skulle faae Betaling. Dette var hans Mening om denne Gjenslant, og han satte sin Beslutning i Udsørelse og fil godt Arbeide. Da Brodrene, som havde arbeidet for Hedningerne, vendte tilbage, var han i Besiddelse af ikke saa saa Midler, medens de næsten ikke havde fortjent Noget. Saaledes blev han velsignet ved at folge den Vei, Guds Ejenere havde udpeget. Han var forbleven hjemme, hvor han funde hore Profeten og Eldsterne belære de Hellige, i hvis Samsund han glæddede sig overmaade meget, hvorimod de, som reiste bort, havde berovet sig selv disse Velsignelser, og endda vare de ikke i saa gode Haar som han.

Medens Profeten Joseph samlede en Deel af Eldsterne for at reise til Missouri at yde Hjælp til de Hellige, som vare uddrevne af Jackson County, forlyndte Broder Brigham Evangeliet og arbeidede paa samme Tid for sin Families Underhold. Han og hans Broder Joseph mødte en Dag Profeten Joseph. Samtalen dreiede sig om Bions Leirs Reise til Missouri. Han sagde til dem: „Broder Brigham og Broder Joseph, om I ville gaae med Leiren til Missouri og

folge mine Raad, lover jeg Eder i den Allmægtiges Navn, at jeg vil lede Eder derhen og tilbage igjen, uden et Haar paa Eders Hoved skal krummes“. De gav ham deres Haand derpaa. Den 7de Mai organiseredes Leiren, og næste Dag begyndte Reisen. Den 23de Juni ankom de til Rush Creek, Clay County, Missouri. Omrent halvårsfærdstidtve af Eldsterne vare blevne angrebne af Koleran, og atten døde. Profeten Joseph kaldte Leirens Medlemmer sammen og sagde til dem, at hvis de vilde ydmyge sig for Herren og gjøre en Pagt at folge hans Raad, skulle Plagen fra det Dieblik ophøre blandt dem, og Ingen skulle igjen blive angretet i Leiren. Med oploftede Hænder bevidnede Brodrene, at de ville adlyde hans Raad, hvorpaa Plagen standsede ifolge Herrens Ord ved sin Ejener.

Da Brodrene havde udført det Arbeide, hvortil de vare bestillede, begav Broder Brigham, hans Broder Joseph og nogle flere af dem sig paa Hjemveien den 4de Juli. De ankom til Kirtland i August efterat have gaaet hele Veien frem og tilbage tilføds. En Distance af 2,000 eng. Mil var blevet tilbagelagt i lidt over tre Maaneder; de Dage, hvorpaa de reiste, vandrede de i Gjennemsnit 40 engelste Mil om Dagen. Broder Brigham boede i Kirtland dette Æfteraar og den paafølgende Winter og bestæftigede sig med at bryde Steen, arbeide paa Templet og at gjøre Trykkeriet og Skoleværelset i stand.

Den 14de Februar 1835 blev han kaldt til at være en af de tolv Apostler. De Tolv valgtes i følgende Orden: Lyman C. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Luke Johnson, David W. Patten, William E. McLellin, John Veyington, William Smith, Orson Pratt, Thomas B. Marsh og

Parley P. Pratt. Fra den Tid til Profeten Josephs Død udvarede Apostelstabels Pligter hele Broder Brigham's Opmærksomhed. Naar han ikke var paa Missioner for at prædike Evangeliet, arbejdede han hjemme i sit Embede, stod ved Josephs Side og op holdt ham med hele sin Tro, Indflydelse og Kraft. Han var en viis og økonomisk Huusholder, og Herren velsignede ham, saa han var i stand til at yde Hjælp til Andre og til "Værket".

Engang, da han vendte tilbage fra en af sine Missioner, fandt han, at mange af de Tolv havde gjort sig styr dige i Spekulation, Missionsnøje og Apostasi, og at den samme Land gjorde sig ogsaa gjældende blandt de andre Kvorummer i Kirken, og det i den Grad, at Mange var sorte vild, og det var van skelligt nok for En tydelig at see Veien, som de skulle vandre paa. Disse varer Dage, da Mænd og Kvinder i Sandhed behovede Åabenbaring fra Herren til at lede dem paa den rette Sti. Uden det vare de let utsatte for at blive ledte paa Afveie, thi nogle af de mest fremragende Eldster i Kirken erklærede aabenlyst, at Joseph var en falden Profet; og hvoredes kunde Folket asgjøre, hvem var e Guds Ejendom, medmindre han ved sin Land kundgjorde dem det?

I sit Levnetslob omtaler Broder Brigham en Tildragelse, som hændte paa den Tid, og hvori han selv tog en ikke ringe Deel. Han sildrer klarligen Folleserne, som besjælede de Mænd, der stod Profeten nærmest. Vi ansør President Youngs egne Ord: "Bud en vis Leilighed holdt nogle af de Tolv, Mormons bogs-Bidnerne og adskillige af Kirkens Autoriteter et Maad i et Værelse oven paa i Templet. Spørgsmålet, som drøftedes, var, hvorvidt de kunde affersette Profeten Joseph og besikke David Whit-

mer i hans Sted som Præsident over Kirken. Fader John Smith, Broder Heber C. Kimball og Andre vare nærværende og modsatte sig disse Forslag. Jeg stod op og sagde med Eftertryk, at Joseph var en Profet, og jeg vidste det; de kunde ærestjende og bagvadse ham saa meget de vilde, de kunde ikke tilintet gjøre hans Bestilkelse til at være en Guds Profet, men kun deres egen Myndighed; de vilde overskjære Baandene, som bandt dem til Profeten og til Gud og styrte sig selv i Fordærvelse. Mange blev meget opfidsede over min bestemte Optreden imod deres Planer, og Jakob Bump (en gammel Nævesegter) blev saa rasende, at han ikke kunde forholde sig rolig. Nogle af Brodrene tog fat paa ham og bad ham være stille, men han vred og dreiede sig sigende: „hvoredes kan jeg lade være at lægge Haand paa denne Mand?“ Jeg sagde til ham, hvis det kunde være han nogen Hornsøje, maatte han gjerne. Dette Mode brod op, uden at Apostaterne vare i stand til at blive enige om nogen bestemt Plan for deres Opposition. Det saae ud som om Gud og Helvede paa denne Tid havde dannet et Forbund for at styrte Profeten og Guds Rige, ja selv mange af de stærkeste Mænd i Kirken vallede."

Kirtland vedblev at være Præsident Youngs Hjem til henimod Slutningen af 1837. Han var hele Tiden virksom i sit Hald, enten hjemme eller ude. Hans Missioner vare hyppige, og han var meget heldig i sit Arbeide blandt Folket. I Apostasiens mørke Dage i Kirtland aflagde han bestandig sit Bidnesbyrd, at Joseph var en Guds Profet, som ikke havde overtraadt eller var falden som Apostaterne erklærede. Med hele den Kraft og Viisdom, Gud havde tildeelt ham, anvendte han enhver Evne paa at op holde Profeten og forene Kvorummerne

i Kirken. Dersor blev han havet af Apostaterne og alle Guds Riges Fjender, der truede med at ville rydde ham af Veien. Saa stor var deres Forbitrelse imod ham, at han var nødt til at forlade Kirtland den 22de December 1837. Omrent paa samme Tid smaaatte Profeten Joseph ogsaa flye fra Kirtland paa Grund af Apostaternes Efterstræbeler:

Vi ville her fortælle en lille Tildragelse, som hændte sig paa denne Reise. Broder Brigham var kommen til Dublin i Indiana, da Profeten Joseph naaede ham. Kort efter han var kommen dertil, sagde han: „Broder Brigham, jeg er aldeles blottet for Midler til at fortsætte min Reise, og da De er en af de tolv Apostoler, der holde Guds Riges Møgler for hele Verden, vil jeg henvende mig til Dem og spørge Dem til Raads i denne Sag.“ Han kunde ikke lige strax troe, at Profeten mente det, men da Joseph forsikrede ham derom, sagde han: „Om De vil tage mit Raad, saa er det, at De hviler Dem; De kan være over-

bevist om, at De vil faae Penge nok til at fortsætte Deres Reise med.“ En Broder ved Navn Tomlinson boede i denne By; han havde nogen Tid forud forlangt Raad med Hensyn til Salget af sit Gjæstgiveri. Broder Brigham sagde til ham, hvis han onstede at gjøre Det og adlyde Raad, skulde han snart faae Leilighed til at sælge, samt at det første Tilbud vilde blive det bedste. Nogle Dage derefter underrettede Tomlinson ham om, at han havde fundet en Lysthaver for sit Sted. Br. Young spurgte ham, hvor meget han var blevet budt, hvortil han svarede, 500 Dollars i Penge, et Spænd Heste og Vogn og 250 Dollars i Kjøbmandsvarer. Han fortalte ham, det var Herrens Styrelse for at hjælpe Præsident Joseph Smith ud af hans trængende Omstændigheder. Hans Loste til Joseph gik snart i Optydelse. Broder Tomlinson fulgte sin Ejendom og gav Joseph 300 Dollars, hvilket satte ham i stand til paa en belvemi Maade at fortsætte sin Reise.

(Fortsættes.)

Konventionen i Salt Lake City.

Som tidligere meddeelt have vore Brodre i Utah besluttet at møde sammen i Salt Lake City den 19de Febr. for at forfatte en Grundlov for Staten „Deseret“, idet de etter ville ansøge Kongressen om Optagelse i Unionen som Stat.

Saalænge et Folk lever under en territorial Regjering, har Regjeringen i Washington Ret til at udnaevne Guvernorer, Overdommere, Attormyer og andre høie Embedsmænd for samme, og et Territorium har kun Ret til at sende een

Delegeret til Repræsentanthuset i Washington, men ingen til Senatet; desuden har et Territoriums Befolkning ikke Ret til at stemme paa Præsident for Unionen, naar der skal vælges en saadan, om den ogsaa bestaaer af de bedste og loyaleste Borgere, som kunne findes. En Stat derimod valger alle sine egne Embedsmænd, den sender Delegerede til Repræsentanthuset og ligeledes til Senatet og har tillige Stemme med ved Præsidentvalgene. De fra Staterne og Ter-

ritorierne saaledes samlede Repræsentanter danne Amerikas Kongres, der altsaa er Landets lovgivende Magt. Præsidenten har den udovende Magt, og det er hans Pligt at sanktionere eller forkaste Kongressens Lovforslag, alt eftersom han anseer dem for stemmende med eller stridende mod Grundloven, der danner Grundlaget for alle Staternes og Territoriernes forskilte Grundlove.

Det er derfor indlysende for Enhver, hvilken Velsignelse det vilde være for Utah, om vi fil Ret til at vælge vores egne Embedsmænd fra Guvernoren af og ned igennem alle Grader, istedefor at være nødte til at modtage principielle Mænd, der paatvinges os, og hvis Opgave det er at gjøre os al den Fortræd og Besvær, der staaer i deres Magt. Vi have i over tyve Aar søgt om Optagelse, idet vi havde opfyldt alle Betingelser for samme, men Regjeringen har altid negtet at give sit Samtykke, rimeeligvis af Frygt for, at „Mormonerne“ derved skulle faae Alting ester deres eget Hoved. Vi have derfor i en Aarrække været nødte til at trækkes med disse Plageaander, men da deres Frækhed det sidste Aar er gaaet over alle Grænser, saa at flere af vores hæderligste og ædlestede Mænd ere blevne tiltalte, ja endog arresterede under Paaskud af de skændigste Forbrydelser, har Folket atter besluttet at gjøre et Forsøg paa at afsynne Laget. Af Høflighed mod Territoriets høieste Embedsmand, Guvernør Woods, forhørte Folket sig formelt hos ham for at indhente hans Samtykke til at sammenkalde en Konvention i Salt Lake City i ovennævnte Dated; men det utrolige fæste: Guvernoren forbød det! Efter at dette hans Veto, dateret Salt Lake City 27de Januar 1872, var blevet oplastet i Utahs lovgivende Forsamling (Rigsdag), bemærkede Elsterne John Taylor, A.

P. Rockwood og Joseph W. Young, at intet Folk indenfor de Forenede Staats Grænser kunde negtes det Privilgium at ansøge Kongressen om Optagelse, hvorefter det enstemmigt vedtoges at afholde Konventionen den 19de Februar 1872 trods Guvernørens Forbud. Konventionen bestod af 104 Medlemmer, hvoraf flere varre Ikke-Mormoner, og en god Forstaelse herskede under de første syv Dages Forhandlinger.

I Modet den 20de Februar holdt Mr. Thomas Fitch en meget lang og glimrende Tale, hvori han med Sanddruhed og uden Frygt sildrer Overdommer Mc Kean og hans „Kings“ Maade at forvalte Landets Love paa. Pladsen tillader os kun at anføre nogle saa Brudstykker af samme efter „Deseret News“.

„I August 1870 ankom James B. Mc Kean hertil som Præsident for Territoriet Utahs Høiesteret og Dommer i 3die juridiske District. Fra den Dag af har han været den ledende Mand i Oppositionen mod Mormonernes Institutioner. Han er maaſte ikke nogen umoral Mand i sit private Liv, hvad der da heller ikke kommer os ved i den her foreliggende Sag, men han er tilvisse den farligste af alle offentlige Embedsmænd, nemlig en Dommer med en fastsat politisk Mission at udføre og med en Stivsindethed haard som Staal. Sig selv bevidst eller ikke har han med Haardnakethed stræbt at gjennemføre denne Mission, medens hans Embedspligter ere blevne forsomte. — Vi vide Alle, at der gives nogle Menner, som — ester mange Aars retskaffen og hæderlig Vandel — af Vorst ester Magt, Gre eller Binding pludselig udfolder nogle skjulte Egenstaber, der forlede dem til vanvittige Handlinger. Det er hans Vandel i Fortiden, som gjor, at denne Mand, trods sin forrykte

Tremfærd her, endnu bliver understøttet af Unionsregjeringen, medens Du finder af tankelose Folk, der kun vide, at han arbeider for Polygamiets Afslaffelse, tiljuble ham deres Bisald uden at tænke paa Folgerne. — — Enhver Green af Utahs Handel og Industri er bleven smertelig berort ved „Ringens“ hensynsløse Opræden, ja enhver Borgers Retigheder ere truede om ikke ligefrem krenkede af famine. Eders lokale Myndigheder blive aabenlyst trodsede, Eders Love tilskidesatte, Eders Politiforordninger trampede under Fodder, Tyveri og Mord foregaae i Eders Gader uden at blive estersporede eller straffede, Drunkenbolte svælge i deres Orgier under Eders Ulteres Slygge, og sminkede Skjoger drive uantastede deres affylige Trafik, hvilket forstyrre Eders Stads No, der forhen aldrig afbrodes af anden Lyd end Industriens Virksomhed og Bækken melodiske Rislen. — —

„I 1856 hævede et stort politisk Parti sin Stemme imod Polygamiets som en Levning fra den uciviliserede Oldtid. I 1860 kom nævnte Parti til Magten. I 1862 blev en Lov vedtaget i Kongressen, hviz Formaal var Polygamiets Udryddelse i Utah. Denne Lov lod man blive et dødt Bogstav i Amerikas Arkiver. Krigen mod Syden, Omorganisationen efter samme, Sagsænæggelsen mod Præsident Johnson og andre af Tidens brændende Spørsgsmaal bortlede Regjerings Dømændsomhed fra Utah for en Tid, og det var ikke før efter Præsident Grants Indsættelse, at Republikanerne etter trak Polygamispørgsmalet frem i Vorgrundens.“

Efter at have omtalt med Estetryk, hvor lovstridigt man havde gaaet tilværks mod Thomas Hawkins, Brigham Young, Bystauriteterne og Andre, fortæller ham som folger.

„I Militærarresten i Camp Douglas og i Stadsfængslet hensidde fortiden i Selskab med Kjeltringe fire Familiesædre, fire hæderlige, ordentlige, uskyldige Mænd, som ere indsatte der ifolge Vidnesbyrd af en Meeneder — fire brødefrie Mænd, hvem Grandjuryen negtede at høre, ja Grandjuryen negtede endog at lytte til den meenederste Mandes uopfordrede TilstæELSE af sin Forbrydelse. For Dommer Mc Kean, der egaminerede visse Personer anklagede for Mordet paa Doktor J. King Robinson, svarer Charles W. Baker, at han gjenkjendte John Blythe og James Toms som de to Mænd, der med indhyllede Ansigtter løb fra Drabsstedet om Natten den 22de Oktbr. 1866. Efter at have afgivet sit falske Vidnesbyrd, aflagde Baker, der blev slaet af Anger eller fordi den omakkorderede Belonning udeblev, eller maaste af begge Marsager, følgende Bekjendelse.

„Territoriet Utah, Salt Lake County.

„Herved gjores vitterlig, at paa denne Dag, den 3die i Januar Maaned 1872 indfandt sig hos mig personlig Charles W. Baker, der optraadte som Vidne for James B. Mc Kean, Overdommer i Territoriet Utahs Høiesteret, hvilken Vidnesførel begyndte den 14de Dag i December 1871 og endte den 23de Dag i samme Maaned i Salt Lake City, ved hvilken Lejlighed John L. Blythe, James Toms, Alexander Burt og Brigham Y. Hampton anklagedes for Mordet paa Doktor J. King Robinson, der fandt Sted i Salt Lake City i Territoriet Utah den 22de Oktbr. 1866.

„Endvidere erklærer han, at det Vidnesbyrd, han dengang aflagde, var aldeles usandt og falsk; endvidere siger han, at han blev lejet dertil af S. Gilson — at det var en Aftale mellem ham, S. Gilson og Andre. Ligeledes at der

skulde udbetales ham fem hundrede Dollars, ligemeget hvilket Udsald Sagen fik, og et tusind Dollars for hver Person, det lykkedes at domfælde. Endvidere erklører han, at hans Kost og Logis blev betalt for ham i Hotellet Nevere House af Gilson og Andre, medens Sagen blev forhandlet.

„Endvidere siger han, at S. Gilson forsynede ham med en Tegning af den Gade og de Bylodder i Salt Lake City, der grændede til det Sted, hvor Mordet foregåede. Denne Tegning, siger han, blev omhyggelig gjennemstuderet af ham, før hans Mode i Netten, for at han kunde kjende Lokaliteterne. Siden han afgav dette falske Vidnesbyrd, har han noiere overvejet Omsangen af sin enorme Forbrydelse og har besluttet at gøre det godt igjen, saavidt det nu staar i hans Magt. Han har dersor uopfordret afgivet denne Tilstaaelse paa sin hellige Ged.

„Endvidere siger han, at paa eller omkring den 16de Dag i Decbr. 1871 havde han en Samtale med Thomas Butterwood, som da underrettede Baker om, at han ogsaa var leiet til at afgive sit Vidnesbyrd, hvilket ligeledes var falsk.

Undertegnet

C. W. Baker.

„Undertegnet og beediget hos mig den 3die Dag i Januar, Herrens År 1872.

John T. Caine,
Notarius Publicus.

„Efter at have aflagt denne eedsfæstede Bekjendelse, blev Baker anmeldet om at aflagge samme Tilstaaelse for Grandjuryen. Paa samme Tid, som Baker afgav denne Forklaring for Grandjuryen, havde denne i sin Eie den beedigede Tilstaaelse, jeg her har oplæst, og dog — skulde man kunne troe det? — og dog negtede Juryen at tage nogen Notits deraf. Ja, de aflagt reent ud, trods al Opsordring dertil, at lade indkalde de tre Vidner, som kunde have bevist, at Baker af fri Willie havde gjort og undertegnet den oplæste Bekjendelse; de aflagt endog at adspørge Baker derom eller bede ham om nærmere Forklaring, medens de paa denne Mands Vidnesbyrd alene havde fåengstet Blythe og Toms. Intet Vidnesbyrd var for lavt eller for uværdigt til at domfælde en Mormon paa — intet Vidnesbyrd var stærkt nok til at fælde en Mand, som havde falskeligen svoret mod Mormonerne.

Fra Grandjuryns dove Øren begav Blythes og Toms's Advokater sig til Overdommer Mc Kean og opfordrede ham paa lovfæmlig Vis at indstævne Baker paa Grund af Meeneed, men dette aflagt han under Præstud af, at Grandjuryen havde officielt meddelelt ham, at den havde taget Sagen under Overbeielse. Baker blev derpaa fåengslet af Mormon-Myndighederne og henfiddes nu i Baretegtbarrest.“

Dr. Robinson blev ovennævnte Nat banket op af sin Seng af en Mand, som indtrængende bad ham om at komme til en Herre, der ved et Fald med Hesten havde brækket sit Been. Han var neppe kommen 200 Aflen fra sit Hus, før han blev oversaldet og myrdet. Dette Mord er sandsynligvis udøvet af nogle afgedigede Soldater, hvem Robinson havde domt til at bære Sandælle.

Ned.

Blandinger.

Kongresmanden Mr. Blair fra Missouri har fremlagt følgende Forslag i Repræsentanthuset den 17de Febr.: „at alle Ægteskaber, som indtil Dato ere indgaaede i Territoriet Utah efter Neglerne og Lovene i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at alle Born, som ere fødte under samme, herved legaliseres og anerkjendes. Endvidere, at alle Processer, som nu fores for Utahs Domstole i Anledning af saadanne polygamistiske Ægteskaber, herved beordres hævede.“ Denne Bills Berettigelse sogte Mr. Blair at godtgøre for den samlede Kongres i en lang og energisk Tale, som blev hørt med megen Opmærksomhed. Uagtet vi ingenlunde smigre os med, at ovenstaende Forslag bliver Lov, glæder det os dog at see, at der findes Mænd i Landets lovgivende Forsamling, som har Trimodighed nok til at udtales sig gunstig for den af Herren i alle Tider anerkendte Ægteskabsorden.

Efter tolv Dages Forhandlinger blev Grundloven for Staten Deseret fuldendt og vedtaget, og Konventionen bestillede Eldste George Q. Cannon og dñrr. Thomas Fitch og Frank Fuller at reise ned til Washington og i Forening med vor Delegerede W. H. Hooper fremlægge samme for Præsident Grant og den nu forsamlede Kongres.

In d h o l d.

Side.		Side.
Tale af Eldste George Q. Cannon 193.	Konventionen i Salt Lake City	201.
Redaktionens Bemærkninger	Blandinger	298.
Lidt af vor Kirkes Historie		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.
Trykt hos J. C. Bording.